

Συνυφίσταται γὰρ τὰ φυσικὰ ἔργα.

Τῷ νοερῷ φέγγει τοῦ πατρός.

“Coexistunt namque naturalia opera.

Intellectuali splendori patris.”

Iterum vocavit patrem ignem primum:

Οὗ γὰρ εἰς ὕλην πῦρ επεκείνα τὸ πρῶτον.

Καὶ δυναμὶν κατακλείει ἔργοις, ἀλλὰ νόω.

“Non enim in materiam ignem illum primum.

Et vim, includit operibus, sed Menti.”

Non includit, inquit, suam vim ac primum suum ignem pater sine medio ullo in materiam, neque in eam immediate operatur. Sed includit proximæ a se genitæ menti. Cui vincata, a se prius perfecta tradidit.

Ait enim alio oraculo:

Πάντα γὰρ ἐξετέλεσε πατήρ, καὶ νῶ παρέδωκε.

Δευτέρῳ, ὃν πρῶτον κληρίζεται πᾶν γένος ἀνδρῶν.

“Cuncta enim perfecit pater, et menti tradidit.

Secundæ, quam primam vocat, omne genus hominum.”

Idem ergo Zoroastro est, etiam in patre, ignis primus, lux, lumen, et splendor, ignis inquam, quem alibi Ζωηφόριον vitiferum appellavit, vitam cunctis ferens, atque inferens. Hunc ignem Hermes, uti vidimus, φῶς, lucem vocavit. Moses autem ait, Deum dixisse, Fiat lux. Verbum scilicet Dei lucens. Cuius Mosis autoritas, non apud Hebræos solum antiquitus plurimum valuit, deinde apud Christi Ecclesiam Sacrosanctam, verum etiam apud Orpheum Græcorum sapientum primum, ac summum. Post enim Chaldæum illum ita canit:

Αὐτὸς ἐπουράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ.

Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων, ἅμα καὶ μέσον, ἢ δε τελευτην.

Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς υλογενῆς δίεταξεν

Ἐκ θεοθεν γνωμησι λαβῶν, κατὰ διπλακα θεσσμὸν.

Ἀλλως οὐ θεμιθον δὲ λέγειν.

“Ipse supercælestis, et in terra cuncta perficit.

Principium ipse habens, simul, et medium, atque finem.

Ut sermo veterum est, ut materigenius disposuit.

A Deo mente accipiens in duplici tabula legem.”

Aliter non est fas dicere.

Non est ergo fas aliter dicere, ac docuerit Moses, qui duplici tabula legem θεόθεν a Deo accepit. At Moses docuit, se Deum vidisse in rubo ardenti, in ignea columna. Unde forte accepit Plato, suam luminis, uti ostendimus, columnam.

In libris autem Mosis Hebræorum sapientes, quos Cabalistas nominant, archanam quandam sapientiam viderunt. In qua Suprema Deitas, eorum lingua vocatur, Ensoph, quam dixere infinitatem; principium, medium, et finem; sicut et Orpheus. Appellarunt etiam, Lucem Adonai. Quæ in remotissimo, suæ divinitatis recessu habitans, et in Abyssu fontani luminis, a suo fulgore non recedens simplicissima est unitas. Quæ cum vellet se de suo abyssu promere, et manifesta facere amicta lumine, decem assumpsit indumenta (δέκα πτυχᾶς, vocavit Orpheus) ut essent lumen, de lumine: et ea quæ in se erant, luce sua explicavit. Mundum scilicet produxit, quem vocaverunt Micantem. Qui *Panugia* illa Philonis dici potest. Ergo et Mosis, et Hebræorum ab eo profectorum, archana sapientia, Deum summum, Lucem vocat, et abyssum fontani luminis, quæ forte paterna profunditas Chaldæorum est. Quæ de se mundum Micantem fulgentamque promit, Archetypum scilicet illud Dei Verbum.

Apollo quoque Delphicus, quisquis is fuerit vel malus Dæmon, vel bonus loci